da aega aias temma omma ammeti rö-
moga ja sure nähtawa kassoga.

Kannatades, jätta ennast Jummala holeks.

Ühhes küllas ellas üks mees, mailm ei teädnud paljo temmast, ehk tedda kül keigeparrematte rahwa hulka tulleks arwata. Ta olli öiglane mees, ja kartis Jummalat; hoidis kurja eest; teggi tööd ja näggi waewa tassase waimoga, ja söi omma ennese leiba. Ei ta paljo räkind, agga sedda ennam teggi ja kannatas weel paljo ennam. Ärratüddinematta olli temma omma tö kallal, agga segipärrast olli temmal aega kül, ka selle ette murret kanda, mis paljo ennam on kui tö. Temma laste kaswataminne ja keik mis ta neile olli kätte öppetanud näitis wälja, mis ka selle polest waeste suggugi jouab, kui agga nou ja tahtminne hea. Isse ka käis omma laste eel, ja püdis ikka targemaks minna, ja ei olnud mitte surelinne se peäle, egga tahtnud ka teiste eest wäljapaista; ei ta teind kellelegi kurja, ellas rahho sees iggamehhega, aitis nou ja töga ni kui joudis, egga woind ka ükski temma peäle nurriseda. Monda olli ärrakatsnud, ja olli ärrakatsutud mitmest waewast ja öiete imme olli nähha, et keiksuggused willetsussed just temma kätte tullid, kes ommeti kül parrema wäärt olleks woind olla. Ollweiste többi likumas, kohhe siis olli temma karja kallal; äppardas Jummal wilja ärra, ikka temma pöld siis olli keige-